

— Да си живъ и здравъ, Цвѣтанчо!

— Ударили го съ крушумъ ония звѣрове, каза ядосано Ненко; но слава Богу, не лошо.

— Ба!

— Дѣдо Дойчине, ставай, гостъ имаме! разбуди, или по-добрѣ, сритá Ненчо спящия.

Скоро голѣмъ огнь запламтѣ прѣдъ тѣхъ. Вглица-ритѣ поглеждахъ състрадателно на прѣблѣднѣлото лице на Огнянова, който имъ расправяше на кжсо случката си. Той скоро усѣти благотворното дѣйствиe на огня. По-мръзналитѣ му членове се затоплихъ и раната не тѣй силно го болѣше. Дѣдо Дойчинъ извади изъ скжсаната си торба коматъ хлѣбъ и глава кромидъ и ги подаде на Бойча.

— Това имаме, съ това те канимъ... За топло — далъ Господъ, отъ царя сме по-богати. — Заповѣдай, даскале...

Огняновъ се почувствува още по-добрѣ. Душата му се напълни съ наслаждение ново и голѣмо. Тоя хубавъ, златенъ, великодушенъ пламъкъ, тая усойна гора наоколо му, тия лица почернѣли, груби, прости, дѣто свѣтеше топълъ приятелски погледъ, и тия поцукани черни работни ржцѣ, които му подавахъ сиромашкия залъкъ на българското гостолубие, всичко това му се показва неизразимо трогателно. Да не бѣше тѣлесното страдание, Огняновъ щѣше да е въсхитенъ и щѣше да запѣе: „Горо ле, горо зелена“.

... Кждѣ зори вече, Ненко, който водѣше коня съ Огнянова, почука на една вратия въ Веригово. Кучетата въ двора лавнахъ и чичо Маринъ се показва самъ. По-необикновенно врѣме, въ което тронахъ, той позна, че иде гостъ необикновенъ.

Съ първа дума си здрависахъ, съ втора се обяснихъ.

— Хай да ги порази Господъ съ поганци недни! Хай кучета да ги ядътъ! Хай дяволи да имъ зематъ душитѣ! казваше чичо Маринъ, като свалѣше полека Огнянова, чийто болѣжки се бѣхъж усилили отъ трѣскането.

Въведохъ го въ една отстранена стая, дѣто и другъ